

ἐλληνικὴν ὡς μητρικὴν γλῶσσαν, στιχουργεῖ δὲ μετ' ἐμπνεύσεως καὶ χάριτος, οὐ τῆς τυχοῦσης, ἐπεχειρήσει τοῦτο καὶ ἐν τῇ πρό τινων ἡμερῶν γενομένη ἐν τῷ συλλόγῳ «Παρνασσῶ» φιλογηγικῇ ἐσπερίδι, καθ' ἣν ἀπήγγειλε διαφόρους αὐτοῦ ποιήσεις θερμῶς ἐπευφημηθείσας ὑπὸ τοῦ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, τοῦ συρρέουστος νὰ ἀκούσῃ αὐτόν, ἀπήγγειλε καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ ποιηματίου τοῦ Sully Prudhomme, ἔχουσιν οὕτω :

ΤΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΒΑΖΟ

Μὲ τὸ ριπίδι μιὰ σκληρὴ μοῦ ράγισε τὸ βάζο,
Αὐτὸ ποῦ μέσα ἔτρεφα λουλούδι ἀγαπημένο.
Κρότον κάνεις δὲν ἄκουσε καὶ τοῦ κακοῦ κυττάζω,
Νὰ βρῶ τὸ μέρος δὲν ἔμπορῶ, ποῦ εἶνε ραγισμένο.

Κρυφὴ πληγὴ ῥερόνυκτα τὸ τρώγει, τὸ δαγκάνει,
Τριγύρω του ἀπλώνεται καὶ μέσα του προβαίνει
Καὶ στάλα στάλα τὸ νερὸ τοῦ φεύγει καὶ τὸ χάνει.
Τὸ λουλούδι μαραίνεται, ζωὴ πᾶς δὲν τοῦ μένει.

Κάνεις δὲν ὑποπτεύθηκε, δὲν ξέρει τὴν αἰτία,
Καὶ ὅλοι τὸ κυττάζουσι μὲ βλέμμα πονεμένο,
Μὰ τὸ γυαλὶ ἔχθηκε, δὲν ἔχει θεραπεία.
«Ἀχ! μὴ τὸ γγίξης, πρόσχεε γιατί» εἶνε ραγισμένο.

Καὶ ἡ καρδιὰ πολλὰς φορὰς κρυφὰ κρυφὰ ραγίζει,
Σὰν τὴν πληγὴν ἀσπάζοι καὶ ἀγαπημένο χέρι.
Ὁ πόνος εἶνε μυστικός, κάνεις δὲν τὸν γνωρίζει,
Αὐξάνει ὅμως ὁλόνει καὶ θάνατον θὰ φέρη.

Γερὴ στὰ μάτια ἡ καρδιὰ τοῦ κόσμου πάντα μένει,
«Ἀχ! μὴ τὴν γγίξης, πρόσχεε, γιατί» εἶνε ραγισμένη.

Ὡς ὠμολόγησε καὶ αὐτὸς ὁ κ. Λαφφὼν, δὲν ἀξιοῖ ὅτι διὰ τῆς μεταφράσεώς του ἀπέδωκε πᾶσαν τὴν ἀβρὰν χάριν τοῦ πρωτοτύπου. Οὐχ ἦττον ἡ μετάφρασις εἶνε λίαν ἐπιτυχής, παρέχει δ' εἰς τοὺς ἀγνωστοὺς τὴν γαλλικὴν πιστὴν ἰδέαν τοῦ μικροῦ ἀριστουργήματος τοῦ Σουλλὺ Προυδώμ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ὁ λησμονήσας ἐσυγχώρησεν, ὁ συγχωρήσας προσπαθεῖ νὰ λησμονήσῃ.

Αἱ συκοφανταὶ ὁμοιάζουσι τὰ κίβδηλα νομίματα· πλείστοι οὐδέποτε θὰ διενεοῦντο νὰ ἐκτυπώσωσι τοιαῦτα, δὲν διστάζουσιν ὅμως νὰ τὰ θέσωσιν εἰς κυκλοφορίαν ὅταν τύχωσιν εἰς χεῖρας των.

Παρατηρήθη ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ζώων ἡ γάτα, ἡ μῦα καὶ ἡ γυνὴ καταναλίσκουσι πλείονα χρόνον πρὸς καλλωπισμόν.

Πλειότερον εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὁ βλέπων τὰ πράγματα μελανὰ ἢ ὁ βλέπων αὐτὰ ῥόδινα.

Σπουδαῖοι εἶνε πολλάκις οἱ μετὰ σπουδαιότητος ἀνοηταίνοντες.

Κυριωτάτη λεπτότης εἶνε τὸ νὰ σέβηται τις τὴν λεπτότητα τῶν ἄλλων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Αὐλαί, κυβερνήσεις, βουλαί, δημοτικὰ συμβούλια, σωματοὶ ἐπαφελήθησαν τοῦ ἐν Ρώμῃ Ἰωβιλαίου, ὅπως ἐκδηλώσωσι τὰ πρὸς τὸν Πάπαν αἰσθημάτων των. Ἐπρότευσαν, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἐν τῇ ἐκδηλώσει αἱ καθολικαὶ δυναστεῖαι. Πάντα τὰ μέλη τοῦ οἴκου τῶν Ἀψβούργων ἐπεμφαν τῷ Πάπᾳ πολυτιμώτατα δῶρα, θαυμάσια δὲ λόγῳ μεγαλοπρεπείας ὑπῆρξαν τὰ δῶρα τῶν Ὁρλεάνων, ἅτινα ἐκόμισεν εἰς Ρώμην ὁ δούξ Ἀλανσών. Ἡ ἄνασσα Βικτωρία ἐπεμφεν ἑκατὸν ἀπεσταλμένον, τὸν ἐπιφανέστατον καθολικὸν εὐπατριδὴν τῆς Ἀγγλίας δούκα Νόρφολκ, καὶ ἐκ τῆς ἀπωτάτης δ' Ἀσίας μονάρχαι ἡμιδάρχοι ἀπέτισαν φόρον θαυμασμοῦ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ καθολικοῦ κόσμου. Εἰς 34 ἑκατομμύρια φράγκων ὑπολογίζεται ἡ ὕληκ ἑξῶν τῶν δώρων, ἅτινα ἐπέμφθησαν εἰς Ρώμην ἐκ τῶν πέντε ἡπείρων. Ἀλλ' ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτῶν ἀξία εἶναι αὐτὸ τοῦτο ἀμύθητος. Ὅτι δύνανται νὰ παραγάγῃσι τελειότατον αἱ καλαὶ τέχναι, ἡ βιομηχανία, παρήχθη χάριν τοῦ Πάπα, μουσεῖον δ' ὅλον θὰ ἡδύναντο νὰ πληρώσωσι τὰ χρυσὰ ἀγάλματα, τὰ χρυσοῦφанта ἄμφια, οἱ πίνακες, τὰ λειτουργικὰ σκεύη, τὰ ἐμβλήματα, ἅτινα ἐπεσωρεῖθησαν ἤδη ἐν τῷ Βατικανῷ. Ὁ Πάπας, ὅτε ἐτέλεσεν ἐν τῷ ἀπεράντῳ ναῷ τοῦ Ἁγίου Πέτρου τὴν χρυσήν λειτουργίαν του, ἔφερεν ἀποκλειστικῶς ἄμφια καὶ κοσμήματα ἐκ τῶν δωρηθέντων αὐτῷ ἐπὶ τῷ Ἰωβιλαίῳ. Τὴν κεφαλὴν του ἐκόσμηε ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας δωρηθεῖσα μίτρα, κατόπιν δὲ ἡ ἀδμαντοκόλλητος τιάρα, ἣν ἐδώρησεν ἡ πόλις τῶν Παρισίων ὁ βαρύτιμος ἀμφορεύς, δι' οὗ ἀπενίφθη τὰς χεῖρας, ἐδωρήθη ὑπὸ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας τὸν χρυσοῦφαντον μανδύαν του ἐκέντησεν ἡ αυτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας τὰ σανδάλια του ἐκέντησαν ἰταλίδες δέσποιναι καὶ αὐτὰ δὲ τὰ πτερὰ των στρουθοκαμήλων, ἅτινα ἐκυμαίνοντο περὶ τὸν παπικὸν θρόνον, ἐπέμφθησαν ὑπὸ βαρδάρου μονάρχου τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ Σάρα Βερνάρ εἶνε ἀπαραμύθητος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μικρᾶς πάνθηρος, ἣν ἐκόμισεν εἰς Παρίσιους ἐξ Ἰσημερινοῦ τῆς Ἀμερικῆς, δωρηθεῖσαν ὑπὸ ἀξιωματικῶν τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ. Ἡ ἐξοχος ἡθοποῖς ἀνέβρεψε μετὰ πολλῆς στοργῆς τὸ θηρίον. Ἐν τῷ παρισινῷ αὐτῆς μεγάρῳ ἴδρυσεν χάριν αὐτοῦ μέγαν χρυσότεκτον κλωδόν, ἐν ᾧ ἐνδιήτατο μακαρίως ὁ προσφιλεὶς αἰχμαλώτης. Ἀλλὰ πολλάκις τῆς ἡμέρας τοῦ κλωδοῦ ἡ θύρα ἠνοίγετο καὶ ἡ πάνθηρ ἐφέρετο τότε εἰς τὰ γόνατα τῆς κυρίας αὐτῆς καὶ ἀπῆλπε θωπεῖων καὶ φιλημάτων. Ἐνίοτε δὲ κατὰ τὰς νύκτας τῆς μεγάλης ἀγάπης συνεμερίετο καὶ τὴν εὐνὴν τῆς Σάρας Βερνάρ. Ἀλλ' ἰδοὺ αἰφνης ἡ μικρὰ πάνθηρ ἐτελεύτησεν, ἄγουσα μόλις τὸν δέκατον τέταρτον μῆνα τῆς ἡλικίας αὐτῆς, καὶ κλαίει καὶ ὀδύρεται ἡ ἀπαράμιλλος Τόσσα.